

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi R. B.

na przewlekłość postępowania Sądu Najwyższego

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 stycznia 2020 r.

1. pozostawia skargę bez rozpoznania;

2. zwalnia R. B. od wydatków niniejszego postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. B. w dniu 11 października 2019 r. skargę na przewlekłość postępowania Sądu Najwyższego w sprawie skargi na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie skargi opatrzonej datą 11 lipca 2019 r. na przewlekłość postępowania Sądu Okręgowego w R. w sprawie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w S. pod sygn. akt PR Ds.(...). Skarżący wniósł o: (1) zobowiązanie Sądu Najwyższego do złożenia do akt: (a) dowodów umocowania na urzędzie sędziego, jak tego wymaga art. 179 Konstytucji, osób podających się za sędziów, na okoliczność nieistnienia dowodów, (b) dowodów umocowania przez Naród do wykonywania władzy sądowniczej, jak tego wymaga art. 4 ust. 2 Konstytucji, osób podających się na sędziów, na okoliczność nieistnienia dowodów; (2) zorganizowanie Sądu Apelacyjnego zgodnie z Konstytucją i ustawami; (3) stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie;

oraz (4) przyznanie na rzecz skarżącego kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Zarządzeniem z dnia 23 października 2019 r. skarżącego wezwano do uzupełnienia braku formalnego skargi poprzez wskazanie sygnatury sprawy przed Sądem Najwyższym, w której składa skargę na przewlekłość postępowania, w terminie 7 dni pod rygorem pozostawienia skargi bez rozpoznania.

Wezwanie do uzupełnienia braku formalnego skargi zostało doręczone do rąk własnych R. B. w dniu 18 listopada 2019 r. Termin do uzupełnienia braku formalnego skargi upłynął bezskutecznie w dniu 25 listopada 2019 r. Do chwili obecnej skarżący nie odpowiedział na wezwanie i nie uzupełnił braku formalnego skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga R. B. podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (art. 1).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać: żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Jak stanowi art. 8 ust. 2 ww. ustawy, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje

odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Stosownie do art. 430 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz.U. 2018, poz. 1987, ze zm., dalej: k.p.k.) Sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 429 § 1 albo jeżeli przyjęcie tego środka nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Jak stanowi § 2 wyżej przytoczonego przepisu, na postanowienie przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego, chyba że zostało wydane przez Sąd Najwyższy. Z kolei zgodnie z art. 429 § 1 k.p.k. Prezes sądu pierwszej instancji odmawia przyjęcia środka odwoławczego, jeżeli wniesiony został po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Biorąc za podstawę powyższe, Sąd Najwyższy w analizowanej sprawie doszedł do przekonania, że w konsekwencji bezskutecznego upływu terminu do uzupełnienia braku formalnego skarga R. B. wobec nieuzupełnienia jej braku formalnego i nałożonego rygoru podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

Niezależnie od powyższego, pomimo braków formalnych skargi, nie budzi wątpliwości, że R. B. domaga się stwierdzenia przewlekłość postępowania Sądu Najwyższego w sprawie skargi na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w (...). Taka zaś skarga w świetle ugruntowanego i jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego jest niedopuszczalna, a jej złożenie implikuje, w przypadku odpowiedniego stosowania przepisów postępowania karnego, pozostawienie jej przez Sąd orzekający bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). W myśl art. 5 ust. 1 ww. ustawy, skargę

o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, że przez tok postępowania w sprawie, w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy, należy rozumieć postępowanie co do istoty sprawy. Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują odrębnej skargi, która sama dotyczy postępowania w przedmiocie skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Z tego też względu, jak już zaznaczano powyżej, w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominował pogląd o niedopuszczalności takiej skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; z 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; z 19 listopada 2019 r., I NSP 176/19; z 11 grudnia 2019 r., I NSP 170/19; z 26 listopada 2019 r., I NSP 164/19). Wobec powyższego, skarga R. B. na przewlekłość postępowania, pomimo, iż jest wadliwa formalnie, z uwagi na jej niedopuszczalność podlegałaby pozostawieniu bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przytoczonych przepisów orzekł, jak w punkcie 1 postanowienia.

Rozstrzygnięcie o wydatkach niniejszego postępowania wynika z treści art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k. i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.